

И въ дветѣ условия, които поставяше, Мария искаше да ограничи разширението и силата на чуждитѣ колонисти, които съ прѣкомѣрнитѣ си привилегии подбиваха стопанското положение на мѣстнитѣ търговци и разклащаха устотѣ на империята.

Пизанцитѣ се събраха за кратко съвѣщание. И дадоха отговора си: тѣ приемаха да плащатъ по-високо мито, ала да получатъ привилегиитѣ на другитѣ колонии. Разбира се, тѣ смѣтаха да използватъ новитѣ привилегии за да се затвърдятъ по-яко въ Столицата на свѣта, като разчитаха, че при смѣната на нѣкоя династия, или управа ще могатъ да намалятъ отново митото. Ала Мария разчиташе, че въ настоящия мигъ е по-важно да се получатъ повече приходи за въоръжаване и плата на рицаритѣ, които напоследкъ отиваха наемници при по-богати господари. Държавата се нуждаеше повече отъ всѣкога отъ сръдства. А безъ сръдствата нѣмаше сплътеностъ. За пари и май-преданиятъ, дори най-вѣрниятъ можеше да служи на чужди господари. Новата, незакрепнала империя имаше нужда отъ способни, ала и отъ добре платени управници. Защото честността на людетѣ не бѣ чиста като златото.

Мария разпита пратеницитѣ за живота на колонията, за стокитѣ, които флотата имъ бѣ докарала напоследкъ, за сигурността на морскитѣ пътища, за дветѣ имъ църкви въ града, за приходитѣ на мѣнастиря Свети Антоний...

Следъ като положиха предъ престола сандъче съ скъпи дарове, съ грѣйнало отъ доволство лице, пизанцитѣ напуснаха триклиниума.

— Нека дароветѣ бждатъ занесени въ съкровищницата на болницата Иоанъ Комнинъ, която ще посети следъ пладне, — заповѣда императрицата.

Следъ пизанцитѣ тя прие делегация отъ най-виднитѣ ромейски патриции.

Докато херолдитѣ известяваха знатнитѣ имена на всѣкиго поотдѣлно, Мария си мислѣше: венецианцитѣ и генуезцитѣ нѣма да протестиратъ за новитѣ привилегии на пизанцитѣ, защото имъ обещахъ да ги подкрепя въ борбата противъ папския легатъ.